

РЕШЕНИЕ

№ 648

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 16.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9511** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.203 и следващите от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл. 19, ал.1 и ал.2 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП). Делото е образувано по искова молба на "КАНЕКС" ЕООД с ЕИК[ЕИК] със седалище С., представлявано от К. В. - управител, със съдебен адрес по жалбата, чрез адв. И. Р., против Националната агенция за приходите, за имуществени вреди, с правно основание чл.1, вр. чл.4 ЗОДОВ.Ищецът иска съдът да осъди ответника Националната агенция за приходите, да му заплати за претърпени имуществени вреди следните суми:-в размер на 1 245 лв. за обезщетение за вреди от незаконосъобразността на Ревизионен акт (РА) № Р-22221020002663-091-001/28.01.2021 г., равностойна на заплатеното възнаграждение за изготвяне на жалба срещу РА пред директора на Дирекция ОДОП - [населено място]; в размер на 186,42 лв. - законната лихва върху размера на обезщетението, считано от датата на постановяване на решението на директора на Дирекцията ,с което е отменен РА до датата на предявяване на исковата молба (27.04.2021 г. - 17.10.2022 г.); законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска до окончателното й изплащане. Иска се и присъждане на направените разноски по делото - общо 445 лв. съгласно списък по чл.80 ГПК.

Основания на иска за вреди: В подкрепа на иска ангажира следните доказателства:

Ревизионен доклад № Р-22221020002663-092-001/04.01.2021 г. и Ревизионен акт № Р-22221020002663-091-001/28.01.2021 г.; Договор за правна защита и съдействие № 846606/10.02.2021 г.; разпечатка от 18.02.2021 г. от електронна поща на адв. Г. Д., с приложен проект на жалба срещу РА ; разпечатка от 19.02.2021 г. от електронна поща на адв. Г. Д. - заверено копие, с входирана жалба срещу РА с вх. № 53-06-1426/19.02.2021 г., ведно с допълнение към жалбата с вх. № 23-22- 372# 1/26.03.2021 г.;платежно нареждане от 11.02.2021 г. за заплащане на възнаграждението за изготвяне на жалба срещу РА - 1500 лв. и от 11.02.2022г.;Решение № 681/27.04.2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ - [населено място], с което РА е частично отменен и частично изменен; Справка от калкулатор за законната лихва за забава от датата на постановяване на решението на директора на Д „ОДОП“ - С. до датата на завеждане на исковата молба.

РА бил обжалван за установени задължения общо в размер на 15 745,57лв., в това число за ДДС и лихви. С решение № 681/27.04.2021г. директорът на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при ЦУ на НАП е отменил РА в обжалваната част общо за 12 999,00лв. и потвърдил РА в останалата обжалвана част общо за 2289,96лв., от което и извод, че подадената жалба е уважена на 83% с решението на директора.

За целите на обжалването, на 10.02.2021г. между дружеството и адв. Г. Д. бил сключен договор за правна защита и съдействие с договорено възнаграждение от 1500лв., платени на 11. 02.2021г. по банков път.

В изпълнение на договора адвокатът изготвил жалбата срещу РА, изпратил я на управителя на дружеството, представена била разпечатки от мейл, които доказвали изпращането на жалбата. Жалбата била подписана и подадена от управителя на дружеството К. В.. Други са данните по представена разпечатка от електронна поща от 19.02.2021г., с текст "Изпращам подадената днес жалба с входящ номер. адв. Г. Д.". Съдът следва да укаже на ищеца посоченото несъответствие и предостави възможност за отстраняването му.

Ищецът счита, че са изпълнени всички предпоставки по чл. 1 ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на държавата и общините за вреди.

Ищецът в съдебно заседание и в писмена защита чрез адв. Д. поддържа изцяло исковата претенция за вреди и акцесорните искове, претендира основателност и доказаностна всички елементи по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на държавата за вреди, в това число, че претендираното обезщетение представлява пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от същия закон от незаконосъобразността на акта. Доводите на ответника в отговора на исковата молба счита за неправилни, необосновани и неотносими към правния спор по делото, по съображения на адв. Д. в писмената защита - договорът за правна защита и съдействие на адвоката бил от кочан, номериран, на стандартна бланка, нямало нормативно изискване за доказване на достоверността на договора и за наличие на нотариална заверка, представен бил заверен препис, - по силата на чл.32 от Закона за адвокатурата подобно удостоверяване на препис се ползвало с материална доказателствена сила и така завереният препис притежавал силата на официално заверен документ. Подобна заверка свидетелствала, че към дата на удостоверяването оригиналите са съществували и са имали съдържанието на преписите. Позовава се на Решение №200/23.02..2021г. на ВКС по гр.д. №4718/2019г., IV ГО, ГК. Аргументира

неприложимост на чл.161, ал.1 ДОПК за процесните разноски, като се позовава на Решение № 853/01.02.2022г. по адм.дд.5940/2021г. III отд. на ВАС. Видно било, че Решение № 681/27.04.2021г. на директора на ДОДОП за отмяната на РА не съдържало разпореждане относно разноските съгласно чл.59, ал.2, т.6 АПК. Ползването на специалист в областта на данъчното облагане за целите на обжалването на РА не било задължително, но е категорично необходимо за да се гарантира правото на защита на ревизираното лице, закрепено в чл.6, ал.2 от ДОПК. Адвокатското възнаграждение било платено - с платежно нареждане от 11.02.2021г., докговореният размер на възнаграждението бил близък до минималният по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Решенията на СЕС, на които ответникът се е позовал, счита за неотнормирани, а тези на Съда по правата на човека, които касаят приложението на чл.6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, ответникът поне изяснил как и защо счита, че правото на справедлив процес е относимо към настоящия спор.

Адв. Д. представи списък на разноските по чл. 80 ГПК - л.100 от делото за сумата от 445 лв. общо, от които 420 лв. за адвокатско възнаграждение, 25 лв. за държавна такса.

Ответникът - Национална агенция за приходите, чрез юрк. Р. и юрк. Н., оспорва изцяло исковата претенция за вреди и акцесорните искове - в писмен отговор и в ход по същество. В писменият отговор на исковата молба излага мотиви, че по отношение на исковата претенция не бил изпълнен съставът на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, признава единствено обстоятелството, че РА е отменен частично, всички други обстоятелства се оспорват. Оспорва се, че възнаграждението на адвоката за изготвяне на жалбата срещу РА е платено; че са настъпили имуществени вреди за дружеството от частичната отмяна на РА; липсвала пряка и непосредствена връзка между настъпилата за ищеца вреда и отменените като незаконосъобразни актове на администрацията. Също се претендира, че адвокатската защита не е била задължителна при обжалването по административен ред. Договорът за правна защита и съдействие от 10.02.2021г., съставлявал писмено доказателство, чиято достоверност не можело да бъде безспорно доказана, тъй като съставлявал частноправен документ, можело да бъде съставен във всеки един момент. Тези разноски следвало да се претендират по друг ред, редът за плащане на разноски бил предвиден по чл.161 ДОПК, подлежащи на възстановяване по предвидения в закона ред, позовава се и на чл.8, ал.3 ЗОДОВ.

Според ответникът, така заявената претенция е в противоречие с практиката на Съда по правата на човека и ЕСПЧ като цитира конкретна съдебна практика - заявената от ищеца; а в процесното производство искова претенция и застъпената от него теза са в противоречие с практиката на СЕС: решенията по делата C-6/90 (Решение на Съда от 19 ноември 1991 г., A. Francovich и Danila Bonifaci и други срещу Италианска република, По съединени дела C-6/90 и C-9/90, ECLI:EU:C:1991:428) и C-46/93 (Решение на Съда от 5 март 1996 г., B. du Pêcheur SA срещу B. D. и T. Q. срещу S. of State for T., ex parte: Factortame L. и други, съединени дела C-46/93 и C-48/93, ECLI:EU:C:1996:79) както и с практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) . Съдът констатира, че цитираната съдебна практика на ЕСПЧ -Решение от 25 септември 1992, Pham Hoang, Appl.13191/87; Решение от 19 април 1994 г., Appl. 16034/90, Van de Hurk v. he N.] Решение от 15 юли 1982 г., Appl.8130/78, Eckle v. G., касае приложението на чл.6 от ЕКПЧ по отношение на физически лица и във връзка

наказателни производства. Съдът е указал посоченото несъответствие и предоставил възможност на ответника да посочи защо счита, че тази практика е относима към административно производство, и то касаещо установяването на данъчни задължения, предвид и предметният обхват на чл. 6 ЕКПЧ.

По указанието на съда ответникът да аргументира защо счита тази съдебна практика за относима, беше представено становище, в което е направено уточнение, че така посочената съдебна практика била цитирана в "Проблеми на съдебната практика на производството по ЗОДОВ за вреди от дейност на правозащитните органи и органите на съдебната власт". - стр. 73, стр. 76 и следващите. Тази съдебна практика касаела приложението на чл.6 ЕКПЧ по отношение на физически лица и във връзка с наказателни производства и уреждала принципни положения на съдебната практика по ЗОДОВ. Във връзка с относимостта им към конкретния казус моли съдът да се произнесе с крайният акт.

Ответникът иска от съда да отхвърли изцяло иска за вреди и акцесорните иски, да не се присъжда начислен размер на ДДС върху претендираното адвокатско възнаграждение, иска присъждането на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното в съдебното производство по делото адвокатско възнаграждение

По делото са приети представените към исковата молба писмени доказателства.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта и правното основание на исковата претенция за имуществени вреди:

Наличието на отменен незаконосъобразен акт е абсолютна положителна процесуална предпоставка за предявяване на иска по аргумент на чл. 19, ал. 2 от ЗНАП и чл. 204, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 19, ал. 3 от ЗНАП и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ, включително по аргумент и от чл. 300 от АПК. Според последната разпоредба - исковите за обезщетение за вреди, причинени от незаконно принудително изпълнение се разглеждат по реда на АПК, т.е. в производството за обезщетения за вреди по чл.203 и следващите.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Фактическият състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ включва отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. По чл. 19, ал. 1 и ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите НАП отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Също съгласно чл.19, ал.2 ЗНАП, обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал. 1 може да се искат след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на агенцията или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение.

В казуса по делото незаконосъобразната административна дейност спрямо дружеството-ищец се изразява в отменен ревизионен акт. Ищецът претендира имуществени вреди представляващи разноски за адвокатско възнаграждение и конкретно при обжалването на акта на органите по приходите по административен ред.

Що се касае до възражението на ответника, че е приложим друг ред за присъждане на разноските за адвокатско възнаграждение - в административното производство, то решението на директора е постановено в производство по чл.155 ДОПК, която разпоредба също не предвижда присъждането на разноски при отмяната на РА. Този аргумент е изложен в мотивите на Решение № 763 от 16.01.2020 г. по адм.д. № 3642/2019г., III отд. на ВАС, за да приеме, че е приложим исковият ред за репарирание на направените разноски при отменен акт на органите по приходите. Видно от мотивите на съдебното решение:

"Съгласно разпоредбата на чл. 17, ал. 6 от Данъчноосигурителния процесуален кодекс (ДОПК), задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

За да възникне безвиновната отговорност на държавата в лицето на юридическото лице към което принадлежи органа, издал незаконосъобразния акт, следва да е налице освен отменен по надлежния ред акт и реално причинена вреда, произтичаща от него, както и пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

По делото безспорно е установена частична отмяна на административните актове (трите постановления на публичния изпълнител и разпореждането за присъединяване) в резултат на обжалването им по реда на чл. 197 ДОПК. Решенията за това са взети от директора на ТД на НАП П. на осн. чл. 197, ал. 1 ДОПК. Разпоредбата не предвижда с решението си директорът на ТД на НАП да се произнася и по направените разноски от жалбоподателя във връзка с оспорването. В АПК също липсва разпоредба, която да урежда заплащането на разноските, направени в хода на административното обжалване на оспорения акт. Съдебната практика приема, че липсва процесуален ред за присъждането на разноските, направени във връзка с обжалването по административен ред (определение № 275/9.01.2012 г. на ВАС по адм. д. № 2/2012 г., определение № 16576/11.12.2013 г., постановено от ВАС по адм. д. № 16146/2013 г.), както и че този законодателен пропуск не може да се запълни с прилагането на чл. 143 АПК по аналогия, тъй като тя касае понасянето на разноските, направени в съдебното производство. Следователно, единственият път за жалбоподателя да възстанови направените разноски при обжалването на актовете по административен ред, е да потърси правата си по общия исков ред, както е прието и в едно от горесцитираните определения на ВАС. Този ред, в конкретния случай е чрез иск по чл. 17, ал. 6 ДОПК

вр. с чл. 1 ЗОДОВ. Заплатените адвокатски хонорари във връзка с административното оспорване на постановленията и разпореждането, са вреда за жалбоподателя, тъй като плащането им е довело до намаляване на имуществото му. Тази вреда е в причинно следствена връзка с частично отменените актове, тъй като потърсената адвокатска помощ и заплатените хонорари са именно във връзка със защитата срещу тях чрез оспорването им."

Предвид на всичко изложено, относимият ред за репарирание на вредите на дружеството-ищец, равностойни на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение за жалбата срещу РА, е именно този по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. вр.чл. с чл. 19, ал.1 и ал.2 ЗНАП и чл.17, ал.6 ДОПК. Също видно от цитираната съдебна практика на ВАС, тази вреда е в причинно следствена връзка с отменените актове. Тази съдебна практика не е изолирана, обратното, цитираното от ответника решение №1411/08.03.2021г. по адм.д. 6402/2020г. на АССГ - в смисъл на приложимост на чл. 161 ДОПК за процесните разноски за адвокатско възнаграждение, не е споделена от ВАС и решението е отменено с Решение № 853/01.02.2022г. по адм.д. № 5940/2021г. III отделение на ВАС.

Иск като процесния, се основава изцяло на предвиденото в закона - чл.17, ал.6 ДОПК и чл. 19 от ЗНАП. Волята на законодателя е за пълно обезщетяване на всички вреди - чл.19, ал.3 от ЗНАП във връзка с чл.4 ЗОДОВ, макар и в тези разпоредби да не е посочено изрично, че се касае за разноски в досъдебно производство.

Процесният иск има гражданско-правен характер - по арг. от чл.14 ГПК, който предвид специалните закони, се разглежда от административните съдилища и по реда на АПК. Както безпротиворечиво са се произнесли ВКС и ВАС в своята тълкувателната дейност - по чл.1 и чл.2 ЗОДОВ, допустимо е да се претендират имуществени вреди, представляващи адвокатско възнаграждение, приема се, че тази имуществена вреда е пряка последица от незаконосъобразната дейност на държавен орган.

Довод за обратното не може да съставлява обстоятелството, че представителството на дружеството- ищец от адвокат не е задължително в производството по обжалването на ревизионен акт по административен ред.

Доколкото обжалването на акта по административен ред е задължително, то право и преценка на дружеството-ищец е как най-добре да защити своите интереси. Видно е от съдържанието на самата жалба, че за отмяната на РА са изложени изключително правни доводи, цитирана е значителна практика - по приложението на чл.73а ЗДДС, касаело се е и за неспазване на указание на изпълнителния директор на НАП от 2009г. и които доводи са уважени.

Що се касае до приложимостта на правото на ЕС в казуса по делото следва да се посочи, че в същото не се съдържат процесуални правила, касаещи обжалването на актове на администрацията по административен ред, с които се определят задължения за ДДС и конкретно свързани с прилагането на национални разпоредби, с които се транспонират разпоредби по правото на ЕС - Директива 2006/122. Също адвокатските услуги попадат в приложното поле на Директива 2006/123, конкретно според съображение 33 от директивата обхванатите от нея услуги се отнасят по-специално за услугите по правни консултации, а видно от чл.4, т.1 от тази директива за нейните цели „услуга“ означава всяка стопанска дейност, извършвана от самостоятелно заето лице, обичайно осъществявана срещу възнаграждение, както е

посочено в член 57 ДФЕС. Безспорно е, че предоставяните от адвокатите правни услуги попадат в приложното поле на същата директива. В казуса по делото ищецът да е получил услуги от български адвокат -чисто вътрешно положение, тъй като не се касае за свободата на установяване или на свободното предоставяне на адвокатски услуги по смисъла съответно на членове 49—55 ДФЕС и членове 56—62 ДФЕС. Въпреки това, съгласно даденото тълкуване от Съда на ЕС, подобно обстоятелство не може да изключи приложимостта на разпоредбите на глава III от Директива 2006/123 и следователно на член 10 от нея. Всъщност, както следва от практиката на Съда, разпоредбите на глава III трябва да се тълкуват в смисъл, че се прилагат и за положение, при което всички релевантни елементи настъпват в границите само на една държава членка (решение от 30 януари 2018 г., X и Visser, C- 360/15 и C- 31/16, EU:C:2018:44, т. 110).

Ищецът не претендират вреди от нарушаване на конкретна правна норма по правото на ЕС при издаването на РА, а разноски по обжалването. По тези съображения, не са приложими установените основания за извъндоговорната отговорност от нарушаване на правото на ЕС, предвидени в чл.340, параграф 1 от Договора за функционирането на ЕС, съответно дадените тълкувания по прилагането на тази разпоредба от Съда на ЕС в цитираните от ответника в отговора на исковата молба съдебни решения – посочени по-горе. Съдът служебно не може да разгледа такъв иск, доколкото търсената защита се определя от ищеца.

В случай, че в казус като процесния, разноските за адвокат в задължителната досъдебна фаза на административно обжалване на ревизионните актове не подлежат на възстановяване на оспорващите по националното право, като дружеството-ищец, това би съставлявало възпиращо обстоятелство да бъдат ползвани адвокатски услуги на този етап от производството. Такова фактическо и правно положение би съставлявало не само скрито ограничение за ползването и съответно предоставянето на адвокатски услуги, но и ограничение, пречка за ефективната защита на правата на засегнатите от ревизионния акт лица, за ефективно упражняване на правото им на обжалване. Както претендира ищецът, касае се за специализирана адвокатска услуга в областта на данъчното право, изтъкнато е, че органите по приходите са нарушили дори указанията на изпълнителния директор на НАП по приложимата разпоредба при издаването на ревизионния акт. Няма презумпция, че директорът на Дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика, като извърши проверка по правото и фактите, защитава правата на ревизираните лица.

Що се касае до приложимост на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, то правното положение на ищеца попада в приложното поле на чл.1 от Протокол 1 от конвенцията, а видно от практиката на Съда по правата на човека, при неправомерна намеса в правата на собственост, договарящите държави са задължени да предвидят механизъм за поправяне на вредите.

Следователно, и в двата случая се касае за процедури по националното право. Освен това, в казуса по делото се касае се за иск за вреди, който по

същество представлява възстановяване на разходи за адвокатско възнаграждение в при обжалването на административен акт пред административен орган, която фаза е задължителна и каквито разноси органът при отмяната на ревизионният не присъжда. Възстановяването на разноси в административното производство по принцип е предвидено изрично в чл.59, ал.2 т.6 АПК - като част от задължителното съдържание на индивидуалния административен акт, какъвто характер има решението на ответника по чл.155, ал.1 и ал.2 ДОПК за отмяната на ревизионния акт. Неоснователен е доводът на ответника, че в производството по чл.155 ДОПК – обжалването по административен ред на РА могат да се претендират разноси за правна помощ за защита срещу актове на органите по приходите, издадени в хода на ревизионно производство. Разпоредбата на чл. 161 ДОПК урежда присъждането на разноси само при съдебното обжалване на ревизионните актове. В глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", в която систематично място имат разпоредбите на чл. 152 - чл. 155 ДОПК няма норма, която урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноси.

Предвид всичко изложено, няма друг ред за репарирание на разноси за услуги от адвокат при административно обжалване на РА.

Фактическият състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ включва отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. По чл. 19, ал. 1 и ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите НАП отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Предпоставките за ангажиране отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ са:

1. Незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред, а именно ревизионен акт, който е отменен от горестоящия орган - директор на Д "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, която предпоставка по отношение на разглеждания иск е налице, съответно исковата претенция е допустима на основание чл.204, ал.1 АПК и чл.19, ал.2 ЗНАП.
2. Втората предпоставка е настъпила вреда от отменения ревизионен акт – платено адвокатско възнаграждение за оспорването на РА по административен ред, и
3. Причинна връзка между отменения РА и настъпилия вредоносен резултат.

Ответникът се позовава на възражения и съдебна практика в отговора, по които правно разрешение по приложението на материалния закон е дадено в приетото Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 2 по описа на този съд за 2016 г. Съгласно посоченото тълкувателно решение при предявени пред

административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Касае се идентично за производство, в което адвокатската защита не е задължителна, и не е предвидено присъждане на разноски. Съгласно чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове.

Доколкото в тълкувателното решение на ВАС е даден отговор за пряката причинна връзка между вредите от платено адвокатско възнаграждение и отмяната на акта, и при обстоятелства в казус като процесния - адвокатската защита не е задължителна и не е изрично предвидено присъждане на разноски за адвокат при уважаване на жалбата, то е налице и третата предпоставка по отношение на РА.

По тези съображения следва да се признаят за установени първата и третата предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата за вреди – незаконосъобразен акт и пряка причинна връзка с претърпяна вреда в размер на платеното възнаграждение на адвоката за изготвяне на жалбата срещу РА.

Следователно, настоящият съд следва да разгледа въпроса дали действително е претърпяна вредата – предоставена ли е адвокатската услуга, плащането на адвокатско възнаграждение за оспорването на процесния РА и размерът на вредата, във връзка с направеното възражение за прекомерност от ответника.

По основателността на иска за вреди съдът приема следното:

В подкрепа на иска ангажира следните доказателства: Ревизионен доклад № Р-22221020002663-092-001/04.01.2021 г. и Ревизионен акт № Р-22221020002663-091-001/28.01.2021 г.; Договор за правна защита и съдействие № 846606/10.02.2021 г.; разпечатка от 18.02.2021 г. от електронна поща на адв. Г. Д., с приложен проект на жалба срещу РА ; разпечатка от 19.02.2021 г. от електронна поща на адв. Г. Д. - заверено копие, с входирана жалба срещу РА с вх. № 53-06-1426/19.02.2021 г., ведно с допълнение към жалбата с вх. № 23-22- 372# 1/26.03.2021 г.;платежно нареждане от 11.02.2021 г. за заплащане на възнаграждението за изготвяне на жалба срещу РА - 1500 лв. и от 11.02.2022г.;Решение № 681/27.04.2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ - [населено място], с което РА е частично отменен и частично изменен; Справка от калкулатор за законната лихва за забава от датата на постановяване на решението на директора на Д „ОДОП“ - С. до датата на завеждане на исковата молба.

РА е обжалван за установените с него задължения общо в размер на 15 745,57лв., в това число за ДДС и лихви. С решение № 681/27.04.2021г. директорът на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при

ЦУ на НАП е отменил РА частично - в обжалваната част общо за 12 999,00лв. и потвърдил РА в останалата обжалвана част общо за 2289,96лв., от което и извод, че подадената жалба е уважена на 83% с решението на директора.

Действително, жалбата срещу РА е подадена от името на управителя на дружеството-ищец и подписана от него. За целите на обжалването, на 10.02.2021г. между дружеството и адв. Г. Д. бил сключен договор за правна защита и съдействие с договорено възнаграждение от 1500 лв., платени на 11.02.2021г. по банков път. Както съществуването на договора, така и плащането се установяват от представените по делото доказателства - на л. 69 от делото платежно нареждане от 11.02.2021г. и от договора - на бланка и с пореден номер - 846606, сключен на дата 10.02.2021г. за сумата от 1500лв. с договорено плащане по банков път. Предметът е обжалване на конкретния РА пред директора на Дирекция ОДОП. За изпълнението на договора е представена кореспонденция между адвокат Д. и дружеството-ищец - мейл от адвоката до дружеството с приложен прикачен файл на жалба от 18.02.2021г. - л. 55 от делото. Също в следваща кореспонденция на л.56 от делото адвокатът е изпратил подадената жалба - сканирана първа страница с входящия номер - мейл от 19.02.2021г.

Въз основа на тези данни съдът приема, че в изпълнение на договора адвокатът е изготвил жалбата срещу РА, съответно ищецът е получил адвокатска услуга съгласно договора.

Както се посочи, жалбата срещу РА е уважена за 12 999,00лв. материален интерес, за който по делото се претендират вреди в размер на 1245лв., представляващи съразмерно на уважената част разноски за адвокат - 83 %. Възнаграждението, преценено съобразно материалния интерес и минималните размери на адвокатските възнаграждения по Наредба 1/2004г. не е прекомерно, предвид и сложността на материята - защита по данъка върху добавената стойност, минималното е в размер на 920лв. - чл. 8, ал.1 ,т.4 в относимата редакция на наредбата, няма да настъпи неоснователно обогатяване за никоя страна в разглежданите правоотношения.

Съдът приема за доказано, че ищецът действително е претърпял вреди в размер на 1245 лв., представляващо разноски за адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалбата срещу РА, в отменената му част, искът е доказан по размер и следва да бъде уважен, на основание чл.4, ал.1 ЗОДОВ.

Основателен е и акцесорният иск за присъждането на законната лихва върху размера на обезщетението - от момента постановяване на решението на директора 27.04.2021г. до окончателното плащане на размера на обезщетението, за което се позовава на Тълкувателно решение № 5 /17.07.2022г. по т.д. 4/2020г. Всъщност ищецът се е позовал на тълкувателно решение, с което искането на главния прокурор е отклонено, тъй като противоречията в практиката са преодоляни, т.е. не е даден конкретен задължителен отговор на поставен въпрос.

По същество претендираната лихва до завеждането на исковата молба е мораторна, основава се на забавено плащане от длъжника на обезщетението, като се претендира, че вредите са възникнали не от момента на плащането, а от момента, в който РА е признат за незаконъсообразен с

решението на директора. Този всъщност е началният момент на давността за вземането за обезщетение за вреди, както е прието в Тълкувателно решение №3/22.04.2005г. по т.д. 3/2004г. ОСГК на ВКС, т. 4 от него: *"При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им."*

Предвид така даденото тълкуване, искането за присъждане на мораторни лихви върху размера на обезщетението до датата на исковата молба и от датата на решението за отмяна на РА е основателно, и следва да бъде уважено. Към исковата молба е приложено изчисление на мораторната лихва - в размер на законната лихва, изчислена върху 1245 лв. за периода от 27.04.2021г. до 17.10.2022г. - и в размер на 186, 42 лв., на електронния калкулатор на сайта на НАП. Лихвата е изчислена в съответствие с чл.86, ал.2 от Закона за задълженията и договорите, приложим вр. пар.1 от ДР на ЗОДОВ, който параграф препраща за неуредените случаи към гражданските закони. Доколкото се касае за лихви върху обезщетение за вреди от момента, в който тече давностният срок за главницата, и този иск е основателен и следва да бъде уважен.

Също следва да бъде уважен и акцесорният иск за бъдещи лихви - законната лихва върху обезщетението за вреди от датата на исковата молба - 17.10.2022г. до окончателното плащане на обезщетението, също на основание чл.86, ал.2 ЗЗД.

Предвид изложеното, всички предявени иски по делото следва да бъдат уважени.

При този изход на правния спор, искането за присъждането на разноски за водене на делото също следва да бъде уважено - за държавна такса в размер на 50 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 420 лв. по представен списък по чл. 80 ГПК. Представени са доказателства за плащането на възнаграждението - платежно нареждане и фактура за сумата от 420 лв., извлечение от счетоводна сметка на ищеца.

На основание всичко изложено съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите ЧРЕЗ ДИРЕКТОРА НА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централно управление на агенцията, със седалище в [населено място], да заплати на ищеца „КАНЕКС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със седалище С., на основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди и чл.19 от Закона за Националната агенция за приходите, следните суми:

- 1)за обезщетение за имуществени вреди сумата в размер на 1245,00 (хиляда двеста четиридесет и пет) лева за платени разноски за правни услуги за изготвяне на жалба срещу Ревизионен акт № Р-22221020002663-091-001/28.01.2021 г., съразмерна на уважената част от жалбата,
- 2) за законна лихва върху размера на обезщетението от датата на отмяната

на ревизионния акт до датата на исковата молба – от 27.04.2021 г. до 17.10.2022 г. в размер на 186, 42 лв. (сто осемдесет и шест лева и 42 стотинки));

3) законната лихва върху размера на обезщетението, считано от датата на исковата молба – 18.10.2022г. до датата на окончателно плащане на обезщетението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите със седалище в [населено място], да заплати на ищеца „КАНЕКС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със седалище С. сумата от 445 лв. (четиристотин четиридесет и пет) лв. за разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране с касационен протест пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: